

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/21/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3713212788
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Zimová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3713212788.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Emílie Zimovej, sudcu Mgr. Ivana Kubínyho a sudkyne JUDr. Gabriely Janákovéj v právnej veci navrhovateľa A. N., nar. XX.X.XXXX, bytom S. R. č. XXX, právne zastúpeného JUDr. N. A., advokátom so sídlom T., M. Q. XX, proti odporcovi Z. N., nar. XX.X.XXXX, bytom S. R. č. XXX, právne zastúpenému JUDr. M. advokát, spol. s r.o. so sídlom S. C., N. XXX/X, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 23.9.2014, č.k. 7C/226/2013-95, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým bol návrh zamietnutý **p o t v r d z u j e**.
Vo výroku o náhrade trov prvostupňového konania rozsudok okresného súdu mení tak, že navrhovateľ je povinný zaplatiť odporcovi náhradu trov konania spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia vo výške 530 eur, a to do 30 dní od právoplatnosti rozsudku, k rukám právneho zástupcu odporcu.

Navrhovateľ je povinný zaplatiť odporcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 68,04 eur (právne zastúpenie), a to do 30 dní od právoplatnosti rozsudku, k rukám právneho zástupcu odporcu.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd napadnutým rozsudkom zamietol návrh na určenie vlastníckeho práva k rodinnému domu súpisné číslo XXX postavenému na parcele E. číslo XXX/X a k parcele KNC číslo XXX/X v katastrálnom území S. R. (sporné nehnuteľnosti), ktorý bol založený na neplatnosti darovacej zmluvy ako aj na vrátením daru pre hrubé porušovanie dobrých mravov zo strany obdarovaného. Okresný súd konštatoval, že dôvod neplatnosti darovacej zmluvy spočívajúci v nedostatku zastúpenia v tom čase maloletého obdarovaného odporcu nie je súd v tomto konaní oprávnený posudzovať, pretože právny úkon darovacej zmluvy bol s chválený súdom v zmysle § 179 O.s.p. a rozhodnutie o schválení právneho úkonu je záväzný nielen pre účastníkov, ale aj pre všetky orgány. Čo sa týka dôvodov pre vrátenie daru podľa § 630 občianskeho zákonníka, nepovažoval ich okresný súd za naplnené, pretože navrhovateľ nepreukázal, že by sa odporca voči nemu správal v hrubom rozpore s dobrými mravmi. Naopak bolo preukázané, že od roku 2009 navrhovateľ vo zvýšenej miere požíval alkoholické nápoje, v domácnosti zdieľanej spolu s odporcom a jeho matkou sa potom správal agresívne a matku odporcov nielen verbálne, ale aj fyzicky napádal. V dôsledku tohto správania navrhovateľa bolo voči nemu vedené trestné stíhanie a navrhovateľ bol vzatý do väzby. V trestnom konaní odporca vypovedal ako svedok. O jeho výpovedi nebolo preukázané, že by vypovedal krivo v úmysle privodiť navrhovateľovi trestné stíhanie, a v svedeckej výpovedi odporcu preto nespočíva hrubé porušovanie dobrých mravov. Za také správanie nepovažoval okresný súd ani uverejnenie článku o navrhovateľovi v týždenníku Plus 7 dní, pretože z výpovede svedkyne (matky odporcu) bolo preukázané, že informácie pre redaktorku uvedeného týždenníka poskytla svedkyňa a nie odporca .

O trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 142 ods. 2 O.s.p. a úspešnému navrhovateľovi priznal náhradu trov konania, pričom pri určení odmeny advokáta vychádzal z neurčitej hodnoty predmetu sporu podľa § 11 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z.

Proti rozsudku podal včas odvolanie navrhovateľ, ktorý žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Tvrdil, že darovacia zmluva je neplatným právnym úkonom, pretože navrhovateľ si myslel, že u notárky sa spisuje testament, a až následne zistil, že bola spísaná darovacia zmluva. Absentovala tak zložka vôle pri uzavieraní darovacej zmluvy. Za neplatný právny úkon považoval darovaciu zmluvu aj preto, že v tom čase maloletý obdarovaný odporca bol zastúpený svojou matkou, ktorá bola zároveň manželkou navrhovateľa ako darcu a súčasne v jej prospech bolo darovacou zmluvou zriadené právo doživotného užívania sporných nehnuteľností. Neplatnosť právneho úkonu bola preto daná pre kolíziu záujmov obdarovaného a jeho matky a na túto neplatnosť prihliada súd z úradnej povinnosti.

Ohľadom záverov o nenaplnení podmienok pre vrátenie daru navrhovateľ so závermi okresného súdu nesúhlasil. Poukázal na to, že v posudzovanom období bol darca vážne chorý človek s diagnózou alkoholická paranoidná psychóza, prejavom ktorej je aj to, že postihnutý sa správa agresívne voči okoliu. Napriek tomu, že odporcovi bola táto závažná psychická choroba navrhovateľa známa, nehladal riešenie ako mu pomôcť, ale naopak svojím konaním za pomoci matky stupňoval napätie vo vzájomných vzťahoch, podal trestné oznámenie, respektíve aktívne sa na jeho podaní podieľal. Stav darcu využil ako možnosť zbaviť sa svojho vlastného otca a dostať ho z darovaného domu. Okresný súd tento uhol pohľadu vzťahu darcu a obdarovaného nevidel a nehodnotil. Ďalej navrhovateľ namietal, že nezodpovedajú vykonaným dôkazom závery okresného súdu, podľa ktorých v rámci trestného konania boli zhromaždené dôkazy o tom, že to bol práve navrhovateľ, ktorý sa voči odporcovi a jeho matke správal agresívne a vyvolal u nich dôvodnú obavu o život a zdravie. Trestné konanie bolo zastavené z dôvodu, že v čase spáchania trestnej činnosti boli navrhovateľove rozpoznávacie a ovládacie schopnosti vymiznuté a ten preto nebol schopný rozpoznať nebezpečenstvo svojho konania pre spoločnosť. Nebolo teda preukázané, či sa skutok stal alebo nestal, no okresný súd rozhodoval ako keby sa tento skutok stal a spáchal ho navrhovateľ, čím porušil zásadu prezumpcie nevinu. Záver o tom, že sa skutok stal preto

nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Správny nebol ani skutkový záver okresného súdu o hrubom a agresívnom správaní sa navrhovateľa k odporcovi a jeho matke, o jeho nadmernom požívaní alkoholu, ani o novoročnom predsavzatí fyzickej likvidácie odporcovej rodiny. Uvedené tvrdenia odporcu neobstoja pri správnom hodnotení svedeckých výpovedí. Svedkovia uviedli, že navrhovateľa nemožno hodnotiť ako osobu závislú na alkohole, bol veľmi dobrý človek s kludnou povahou a o svoju rodinu sa vedel vždy postarať. Okresný súd podľa navrhovateľa nekriticky vyhodnotil výpovede odporcu a jeho matky ako hodnoverné a správne, ale na dôkaz v prospech navrhovateľa ako by ani neprihliadal. Prečo okresný súd odmietol výpovede nestranných svedkov nie je z odôvodnenia rozsudku zistiteľné. Podľa navrhovateľa nebolo v konaní preukázané, či odporca v trestnom konaní vypovedal krivo alebo nie. Popri okolnostiach trestného stíhania by však samo osebe hrubým porušením dobrých mravov bolo aj to, že napriek doživotnému užívaciemu právu v prospech navrhovateľa mu nie je v spornej nehnuteľnosti umožnené bývať, a navrhovateľ v starobe a pri zlom zdravotnom stave nemal strechu nad hlavou. Neobstojí ani záver okresného súdu, že informácie redaktorovi týždenníku Plus 7 dní poskytla manželka navrhovateľa a nie odporca. Toto zdôvodnenie odporuje samotnému článku, z ktorého vyplýva že vydanie článku inicioval predovšetkým práve odporca a pokiaľ by ten nechcel, článok by určite nevyšiel. Aj v tomto smere vykazuje rozsudok nedostatok odôvodnenia. Obdobne je to so záverom, že zámky na dome dala vymeniť odporcova matka. Tu totiž nie je rozhodujúce kto fyzicky zámky vymenil alebo dal na ich výmenu pokyn, ale to, že odporca je v katastri nehnuteľností evidovaný ako výlučný vlastník, a preto sa bez jeho súhlasu nemohlo na nehnuteľnosti nič robiť. Výmena zámok sa teda musela udiť s jeho vedomím a súhlasom a jedná sa o jeho konanie vo vzťahu k výkonu práv navrhovateľa k sporným nehnuteľnostiam. Navrhovateľ uplatnil tiež odvolací dôvod spočívajúci v odňatí možnosti konať pred súdom, pretože pri výsluchu svedka Jána D. okresný súd uznesením nepripustil polozenie ďalších otázok, pretože navrhovateľ mohol v kladených otázkach navádzať svedka na odpoveď. Súd nie je oprávnený takto paušálne nepripustiť otázky na svedka, ale je povinný sa vyporiadať s prípustnosťou každej jednej konkrétnej otázky. Tiež nebol daný priestor právnenému zástupcovi navrhovateľa klásť otázky odporcovi na pojednávaní dňa 12. 3. 2014, pretože súd je povinný poskytnúť účastníkovi priestor na polozenie otázok, a to bez ohľadu na skutočnosť či sa ho účastník domáhal alebo nie. Poskytnutie takéhoto priestoru musí byť zo zápisnice o pojednávaní zrejme. Zo zápisnice z pojednávania tiež nie je zrejme ako sa súd

vysporiadal návrhom na doplnenie dokazovania dopočutím odporcu. Navrhovateľovi tiež nedal priestor na záverečnú reč. Ohľadom dokazovania navrhovateľ tiež namietal, že oboznámenie sa so spisom, tak ako bolo konštatované v zápisnici z pojednávania nie je právne relevantným spôsobom vykonania dôkazu, pretože nie je možné zistiť čo bolo pod týmto oboznámením vykonané. Ani v tejto časti preto rozsudok nie je preskúmateľný. Okresný súd tiež pochybil, keď do základu svojho rozhodnutia prevzal výsledky znaleckého dokazovania z iného konania bez toho, aby znalca vypočul. Navrhovateľ žiadal priznať náhradu trov odvolacieho konania.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Proti rozsudku, a to do výroku o trovách konania podal odvolanie odporca, ktorý nesúhlasil s určením tarifnej hodnoty predmetu sporu z neurčitej hodnoty podľa § 11 ods. 1 vyhlášky 605/2004 Z.z., ale za správne považoval vychádzať z hodnoty sporných nehnuteľností podľa § 10 ods. 1 uvedenej vyhlášky. Odporca tiež žiadal priznať náhradu trov odvolacieho konania.

Navrhovateľ vo vyjadrení k odvolaniu odporcu uviedol, že vo veci sú dané okolnosti hodné osobitného zreteľa, pre ktoré je dôvod na aplikáciu ustanovenia § 150 O.s.p. a spočívajú najmä v majetkových a osobných pomeroch navrhovateľa, ktoré mu úhradu trov konania neumožňujú.

Krajský súd preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu odvolacích dôvodov v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a zistil, že rozsudok okresného súdu je potrebné vo výroku, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., pretože je v tomto výroku vecne správny. Rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým sa končí konanie vo veci samej, možno v zmysle ustanovenia § 205 ods. 2 O.s.p. odôvodniť len okolnosťami uvedenými pod písmenami a/ až f/ citovaného zákonného ustanovenia.

Podľa obsahu odvolania navrhovateľa sú jeho odvolaním uplatnené odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. (odňatie možnosti konať pred súdom), § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. (nesprávne skutkové zistenia) a § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. (nesprávne právne posúdenie).

Odňatím možnosti konať pred súdom treba vo všeobecnosti rozumieť postup súdu, ktorým účastníkom konania znemožní realizáciu tých procesných práv, ktoré im právnou úpravou priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov. V tomto smere navrhovateľ namietal paušálne odopretie možnosti ďalších otázok na svedka Jána D. z dôvodu možného navádzania svedka na odpoveď. Možno sa stotožniť s navrhovateľom, že z tohto dôvodu nemožno paušálne vylúčiť ďalšie otázky na vypočúvaného, no z tohto nedostatku vo vedení konania nemožno automaticky dovodzovať odňatie možnosti konať pred súdom. Ako vyplýva zo zápisnice z pojednávania zo dňa 17.6.2014, uvedenému nesprávnemu ukončeniu otázok na svedka Jána D. pristúpil súd po jeho pomerne rozsiahlej a vyčerpávajúcej výpovedi. K podstatným okolnostiam veci sa svedok Ján D. vo svojej výpovedi vyjadril, a preto mohla byť jeho výpoveď zo strany súdu ukončená, aj keď nie z dôvodu konštatovaného okresným súdom. Samotné ukončenie výpovede svedka zo strany súdu tak v danom prípade nepredstavuje odňatie možnosti konať pred súdom, pretože k nemu došlo po uvedení podstatných okolností veci. Nepripustnosť samotného dôvodu, pre ktorý bola výpoveď svedka ukončená potom navrhovateľom vytýkanú vadu konania nepredstavuje. Navrhovateľ napokon ani v ďalšom konaní ďalšie vypočutie menovaného svedka nežiadal a ani v odvolaní neuvádza, k akým otázkam by ešte žiadal svedka vypočúť. Rovnako nie je dôvodná námietka navrhovateľa, že zo zápisnice z pojednávania musí byť zrejmé, že účastníkovi bol poskytnutý priestor na polozenie otázok vypočúvanému, a pokiaľ to tak nie je, znamená to, že tento priestor účastníkovi daný nebol. Zaznamenanie obsahu pojednávania na takejto koncepcii založené nie je. Pokiaľ má účastník zato, že mu nebol pred súdom daný priestor, ktorý mu patrí, môže sa jeho poskytnutia domáhať aj v ďalšom priebehu pojednávania, či celého konania pred súdom prvého stupňa.

Ani ostatné námietky navrhovateľa k obsahu zápisnice z pojednávania nie sú dôvodné. Zápisnica z pojednávania má zachytávať jeho podstatný priebeh. Významné preto nie je, či je v nej uvedené vykonanie dôkazu oboznámením spisu, ale ako v skutočnosti bol daný dôkaz vykonaný. A k tomu námietka navrhovateľa nesmeruje, keď je založená na formulácii zápisnice. Z obsahu napadnutého rozhodnutia tiež nevyplýva, že by k znaleckému posudku vyhotovenému v inom konaní prihliadal okresný

súd ako na tento typ dôkazu aj v tomto konaní. Je zrejmé, že iba tento dôkaz tak označil, ale nehodnotil ho inak, ako dôkaz listinou.

Ďalej navrhovateľ v odvolaní uplatňuje podľa § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. (súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) a z dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. (nesprávne právne posúdenie veci).

Podstata odvolacieho dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. spočíva vo všeobecnosti predovšetkým v nesprávnom postupe okresného súdu pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom je to, že okresný súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané či vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

V tomto smere navrhovateľ namieta, že okresný súd neprihliadal na výpovede svedkov v prospech navrhovateľa, ale jednostranne iba na výpovede odporcu a jeho matky. V predmetnej veci je potrebné brať do úvahy významnú skutočnosť, že sa jednalo o situáciu domáceho násillia. To sa pravidelne odohráva za zavretými dverami v úzkom kruhu osôb a zo strany vonkajšieho okolia býva málokedy vynímané. Jeho odhalenie je pre vonkajšie okolie často prekvapením a neočakávaným správaním osoby, ktorú inak dobre poznajú a takéto správanie by u nej nepredpokladali. Preto aj dôkazy súvisiace s domácim násillím je potrebné hodnotiť so znalosťou uvedeného východiska. Nie je teda pravdou, že okresným súd neprihliadal na výpovede svedkov charakterizujúce navrhovateľa ako osobu, na strane ktorej si neboli vedomí žiadneho násillného správania. Svedkovia totiž nedokázali vypovedať k okolnostiam, ktoré sa diali v najužšom kruhu rodiny navrhovateľa a odporcu za zatvorenými dverami ich domácnosti. Preto v tomto smere okresný súd správne prihliadol na závery obsiahnuté v znaleckom posudku vyhotoveného v trestnom konaní, že výpoveď odporcu ohľadom násillia zo strany navrhovateľa nevykazuje znaky, ktoré by nasvedčovali že nezodpovedá skutočnosti. Výpoveď priamych účastníkov je v prípade domáceho násillia často jediným dôkazom o jeho existencii. Správnosť záveru o násillnom správaní navrhovateľa napokon podporuje aj konštatovaný pravidelný výskyt prejavov agresivity pri psychickom ochorení navrhovateľa spôsobenom alkoholom. Psychické ochorenie navrhovateľa spôsobené alkoholom vyplýva z lekárskeho záveru a napokon ho nespochybňuje ani sám navrhovateľ, ktorý na základe tohto ochorenia považuje za dôvodné, aby mu zo strany odporcov bola poskytnutá pomoc ako chorému človeku ani nie aby došlo k tomu, že bol v uvedenom zdravotnom stave pripravený o bývanie a vystavený trestnému stíhaniu vrátane väzby. Skutkový záver o násillnom správaní sa zo strany navrhovateľa preto zodpovedal vykonaným dôkazom.

Navrhovateľ napokon uplatňuje i odvolací dôvod podľa ustanovenia § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. (rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Toto pochybenie je mylná aplikácia (a výklad) právnej normy na zistený skutkový stav alebo použitie právnej normy, ktorú na skutkový stav vôbec nemožno použiť.

V tomto smere navrhovateľ namieta nesprávny záver o platnosti darovacej zmluvy. Okresný súd však správne konštatoval, že rozhodnutie súdu o schválení darovacej zmluvy ako právneho úkonu maloletého neumožňuje opätovné skúmanie platnosti tohto právneho úkonu z hľadiska riadneho zastúpenia maloletého, pretože práve táto otázka je jednou z významných okolností, ktoré súd pri schválení právneho úkonu za maloletého musí zohľadniť. V tejto otázke potom okresný súd nemohol inak, ako z rozhodnutia o schválení právneho úkonu vychádzať (§ 135 ods. 2 O.s.p.).

Rozhodnutie okresného súdu v dôvodoch spočívajúcich na vrátení daru je založené na ustanovení § 630 občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa darca môže domáhať vrátenia daru, ak sa obdarovaný správa k nemu alebo členom jeho rodiny tak, že tým hrubo porušuje dobré mravy. Za takéto správanie obdarovaného odporcu považoval navrhovateľ iniciovanie väzobného trestného stíhania, odopretie možnosti užívať nehnuteľnosť, v ktorej má navrhovateľ doživotné užívacie právo, ako aj v podiel odporcu na zverejnení článku o navrhovateľovi, v ktorom bol navrhovateľ vykreslený veľmi negatívne. Z hľadiska danosti hrubého porušovania dobrých mravov odôvodňujúceho vrátenie daru je vždy významné i správanie samotného darcu. Preto aj v tomto prípade nemožno na konanie odporcov nazerať izolovane bez toho, aby bolo vnímané v celom kontexte situácie, na ktorej vytvorení sa významnou mierou podieľal navrhovateľ. Ako bolo uvedené vyššie, vychádzajúc zo správneho skutkového zistenia o domácom násillí zo strany navrhovateľa, bolo iniciovanie trestného stíhania voči nemu iba prirodzenou reakciou na jeho správanie. Iniciovanie trestného stíhania bola jedna z mála možností odporcu, ako mohol násilliu zo strany navrhovateľa zabrániť. Rovnako ochrana pred násillným správaním zo strany navrhovateľa spočívajúca v bránení jeho prístupu do spoločného obydľia bola iba reakciou na násillné správanie zo

strany navrhovateľa. V situácii domáceho násillia jej nevpustenie násillníka do obydlia často jedinou faktickou a účinnou možnosťou obrany pred jeho správaním. Zvlášť v situácii, kedy bol navrhovateľ prepustený z väzby ako aj z nemocnice, mohli odporca a jeho matka neumožnenie prístupu do obydlia vnímať ako jedinou možnosť ochrany pre navrhovateľom.

Práve v situácii kedy bol navrhovateľ prepustený z väzby ako aj z liečenia v nemocnici bol pocit ohrozenia u odporcu a jeho matky logicky zvlášť intenzívny. Preto do istej miery táto situácia znižuje aj mieru najzávažnejšieho konania odporcu proti navrhovateľovi, a to účasť na poskytnutí informácií pre zverejnenie negatívneho článku o navrhovateľovi v bulvárnej tlači. Tu skutočne neobstojí záver okresného súdu, že odporca sa na zverejnení článku nijako nepodieľal, pretože jeho podiel je zo samotného článku naozaj zrejmý. Mieru rozporu s dobrými mravmi u tohto konania odporcu znižuje skutočnosť, že v pocite zo zlyhania štátnych orgánov, od ktorých čakal ochranu pred navrhovateľom, pristúpil aj k takému nevhodnému správaniu, akým je účasť na zverejnení negatívneho článku o svojom otcovi v bulvárnem médiu. Aj tento článok tak bol v podstatnej miere vyvolaný prvotným násillným správaním sa navrhovateľa, a tak sa ani v tomto hraničnom prípade nemožno prikloniť k záveru o správaní sa odporcu v hrubom rozpore s dobrými mravmi.

Vzhľadom na uvedené neboli naplnené dôvody pre určenie vlastníckeho práva v prospech navrhovateľa a krajský súd preto napadnuté rozhodnutie vo veci samej potvrdil.

Vo výroku o trovách konania rozhodnutie zmenil (§ 220 O.s.p.). Odvolanie odporcu proti výroku o trovách konania bolo dôvodné, pretože vo veciach určenia vlastníctva sa hodnota predmetu sporu správne určuje podľa § 10 ods. 1 Vyhl. č. 655/2004 Z.z. z hodnoty predmetu určenia (nález I. ÚS 119/2012 z 16.5.2012). Súčasne sú však dané dôvody hodné

osobitného zreteľa (§150 ods. 1 O.s.p.), ktoré odôvodňujú zníženie povinnosti náhrady trov konania zo strany navrhovateľa na rozsah 20%. Týmito dôvodmi je súčasná situácia navrhovateľa, ktorý má problém so zabezpečením bývania, býva na ubytovni, jeho jediným príjmom je starobný dôchodok 513,50 eur a má nepriaznivý zdravotný stav. I keď ten si do istej miery zapríčinil sám. Z celkovej náhrady trov konania odporcu, ktorá by mu patrila vo výške 2.659,44 eur, preto krajský súd zaviazal navrhovateľa k náhrade 20 % uvedenej sumy, čo po zaokrúhlení predstavuje 530 eur.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. pretože v odvolacom konaní o veci samej bol plne úspešný odporca. V rovnakom rozsahu prihliadal na vyššie uvedené dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 150 ods. 1 O.s.p.) na strane navrhovateľa, a preto aj v odvolacom konaní znížil povinnosť náhrady trov konania na 20 %. Priznané trovy odvolacieho konania spočívajú v odmene za účasť na vyhlásení rozhodnutia krajského súdu 218,27 eur (§ 13a ods. 4 v spojení s § 10 ods. 1 Vyhl. č. 655/2004 Z.z.)+ režijný paušál 8,04 eur, náhrada za stratu času stráveného cestou na pojednávanie 4 x 14,30 eur a 20 % DPH zo sumy uvedených položiek (283,51 eur), t.j. 56,70 eur, spolu 340,21 eur z čoho 20% predstavuje 68,04 eur.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.